

Categoria D

LA PLUJA I JO

De nit som la pluja i jo; ella la boira que humiteja les meves passes, i jo l'amant submís i entregat que es confon fins esborrar-se de la quietud del carrer com una gota més de la cortina que plora cel avall i engreixa silenciosament els bassals.

Plou, i jo em vesteixo amb pressa, neguitós. Les mans em tremolen. Des de la finestra embafada del meu apartament, sento el seu alè gratant el terra encara calent pel frec constant dels neumàtics de cotxes que en fer-se fosc desapareixen en el caliu de velles cotxeres hermèticament protegides per persianes brutes. Despenjo els millors pantalons que tinc, d'un negre immaculat i la ratlla tan precisament planxada que semblen acabats de comprar, la camisa blanca, i ho engalano tot amb una americana llarga i la corbata blau cel. Em crida, i ho noto en cada repic de les gotes al vidre, com petits dits rebotint rítmicament al so d'una música imaginària, i haig d'empassar-me les ànsies d'obrir la finestra i abocar-me a l'escala d'emergència de ferro rovellat que descendeix dues plantes fins a tocar terra.

Em cordo les sabates, llunts, perfectament embetumades.

Estic llest per la meva cita amb la pluja.

Apago les llums de l'apartament. En algun punt de l'habitació, una de les bombetes es fon en el mateix instant que premo l'interruptor, ho noto en l'espeternegar que em dedica abans d'enfosquir-se per sempre. Una altra que ha acabat per rendir-se, com totes les que han intentat il·luminar-me el camí des que vaig arribar aquí. Quasi puc notar l'apartament mateix intentant no rendir-se també sota el pes de les bigues podrides que conformen els fonaments de la meva vida. Jo mateix sóc una mena de fonament equivocat intentant recolzar una estructura massa feixuga per mantenir-se equilibrat.

Aprofito aquest instant per gaudir de la foscor, i del menut rectangle imperfecte on a través de les cortines s'escola un tènue parpelleig de llum, un ull que des del carrer m'observa impacient i plorós.

Ja soc al carrer.

La pluja i jo.

Estem sols, i em sento jo mateix. Complet.

La gent fuig de la pluja, renega d'un estat diferent al sòlid que embolcalla la seva forma humana. Però la gent oblida que som aigua en estat pur i com a tals fills de la pluja. I jo em sento renéixer quan l'aigua inicia el seu constant degoteig contra els meus cabells, com si fora i dins formessin part del mateix tot.

El carrer respira solitud i jo m'enamoro d'aquest aïllament perquè me'n sento responsable i

propietari: del carrer silenciós, dels fanals que no saben si seguir il·luminant el seu voltant o donar-se per vençuts davant la tristesa de no tenir ningú a qui donar llum, dels panells que anuncien que fumar és perjudicial tot i que la dona que t'ho diu té un aspecte fantàstic sota l'aparença de *cowgirl* desbocada i la mirada fixa en tu mentre exhala fum blanc de la cigarreta que li penja de la boca, dels contenidors de brossa encara per buidar, perquè els dies de pluja els escombriaires romancegen i si poden s'estalvien de fer la ronda, de les cantonades de pedra rogenca dels edificis, dels gats solius amagats en ampits suficientment profunds per no humitejar un sol dels seus perfectament pentinats bigotis.

Es fosc, malgrat la llum. Els rètols de les botigues fa estona que han aclucat els ulls, i les xarneres fa hores que han deixat al descobert, amb els seus xisclets metàl·lics, el somriure monstruós de les persianes. Més amunt, una xemeneia de llauna exhala un fum groguenc. Enllaco la punta dels meus dits amb el greix negre d'un aparador esquixat i em miro, un instant, la solitud d'un parell de sabates tan mal posades que semblen a punt de travessar el vidre d'un cop de taló. Sento llàstima per aquest parell, el temps just per evitar que el meu cap acabi per deduir que jo soc molt més penós que elles.

Un gat passa per la línia intermitent d'un semàfor en àmbar, i m'hi sento atret, com els mosquits a l'escalfor dels fanals. L'animal triga poc més de dos segons a desaparèixer en la foscor. Jo poso el ralenti i deixo que l'aigua que ja em xopa la roba acabi d'introduir-se entre les mànigues de la camisa i els mitjons, em posi la pell de gallina i m'insensibilitzi els dits grossos dels peus.

Deixo enrere gat i semàfor i em deturo per observar el camió que neteja el carrer i que còmicament rega les voreres, aigua sobre aigua, mentre es passeja amunt i avall, aniquilant els xiclets enganxats i les burilles de cigarret. Intento pensar en la deixadesa de la gent que es dedica a embrutar els carrers; probablement ells no perden un segon en arribar a la conclusió que el que a la llum del dia és gris brut, quan arriba la nit esdevé merda d'oca i l'olor és un ingredient agre que augmenta d'intensitat de manera inversament proporcional a la quantitat de llum que rep, però hi dedico només un instant del meu temps, per tal que el meu estat lamentable no acabi comparant-me als trossos de cautxú amb regust encara de menta i asfalt que l'escombriaire intenta sense èxit fer desaparèixer i jo mateix no acabi estirat a terra, esperant a desaparèixer també entre els raspalls giratoris i rovellats de la màquina.

A la fi, arribo a lloc. M'assec al banc. El meu cos ha començat a tremolar pel fred, però ja hi estic acostumat. Tenir com amant a la pluja comporta una sèrie de sacrificis que acaben per fer-te sentir còmode; un acaba acostumant-se a diluir-se lentament en l'aigua i a la fi, ni la febre ni els escopits que vindran seran tan dolents com el fet de seguir viu, una nit més.

La finestra està il·luminada, com cada nit, però la pluja li dóna un toc eteri, antinatural, a la

llum ataronjada que s'escola entre el vidre fumat del club de jazz. Una munió de caps van i venen, apareixen i desapareixen de la meva línia de visió com globus moguts pel vent; braços que alcen copes amples brindant per la sort i la vida; riures apagats pel sorral de pluja que repica el terra amb més intensitat.

I la música.

La mateixa big band de cada divendres tocant *Ruby, my dear*, de Thelonius Monk.

La meva Ruby.

Podria entrar al club i fer veure que no passa res, demanar un *gintònic* amb cogombre, asseure'm a la cantonada de la barra, entre el passadís que accedeix a l'escenari i la primera de les taules.

Al nostre lloc.

Però no ho faré, perquè el xipolleig dels meus peus al damunt dels bassals em sembla més rítmic i melodiós que la música amb sordina que es nega a penetrar entre els murs i envair el carrer, com si tingués por d'arribar a les meves oïdes i fer-me sentir bé.

I perquè fer-ho seria massa traumàtic. No estic preparat per fer-ho. Avui no.

No ho estaré mai.

Cada cop que s'obre la porta em fa un salt el cor. Encara avui, dos anys després, penso que potser serà aquesta nit quan la parella que surti del local estarà formada per la meva Ruby i un jo mateix més jove, més viu i menys addicte a la pluja; que miraran al cel i ell es queixarà de les primeres gotes que mullen el cabell daurat de la seva parella, i ella somriurà, aliena als bassals, a l'àmbar intermitent del semàfor, al parell de sabates plorant en silenci darrere de la persiana a l'aparador de la sabateria.

Aliena al cotxe que desbocat entra al carrer, patina amb l'asfalt humit i s'abraona al damunt de la parella.

Quan ho fa, és com un llampec. Primer arriba la llum, uns segons després el so, i finalment, només la pluja que rega els seus rostres.

I el dolor.

Les meves parpelles es conjuren per tancar-se en el mateix moment que la porta del club es tanca. O potser és el so del rellotge de cucut que faig servir com a cor que ha acabat per trencar els dèbils engranatges que em mantenen lligat a la vida.

Quan es tornen a obrir, hi ha una noia al meu davant.

No és la Ruby, tampoc ningú que jo conegui. El seu rostre queda emboirat per la pluja que

omple els meus ulls. No duu paraigües i em pregunto com s'ho ha fet per arribar tan de pressa al meu costat amb les sabates de taló.

Em frego els ulls, com si sortís de l'aigua després d'una capbussada.

- Sabia que vindries - diu sense esperar a que m'incorpori. Tampoc tinc clar si vull posar-me dempeus, o si el més correcte seria presentar-me com Déu mana i després refer el meu camí com si allò no hagués passat. El meu cap, què dic, el meu cor està esgotat, és un tros de roca granítica que s'ha anat erosionant amb la pluja, i amb prou feines si puc ja escombrar la runa per sentir res que no sigui el fred de les gotes que colpegen el meu cap xop. - Ho has fet cada dia de pluja des que va morir la Ruby.

Aixeco el cap en sentir el nom de la meva dona, i quan ho faig és acompanyat d'un gest agressiu. Premo els punys i em clavo les ungles als palmells.

- T'agrada el jazz, el *gintònic* amb cogombre i el seient de la cantonada, al costat de l'escenari.

Relaxo el gest. Em sento estrany, de cop. No estic acostumat a ser jo la persona observada, fa massa temps que espio els moviments de la nit, sempre he estat al mateix bàndol.

Vull preguntar què, qui, com, quan i perquè, però ella em talla, de nou. Té el gest decidit i tinc la impressió que ha passat moltes nits de vetlla assajant aquell discurs.

- Què més dóna el com - diu, i es tira el cabell enrere.

El duu llarg i fosc i per primera vegada li veig el rostre, i em sorprenc de nou pensant que és molt maca. És una mica més gran que jo, va molt ben vestida i fa molt bona olor. Els meus sentits actuen tots alhora i de sobte tinc ganes de tocar-la perquè els meu dits se senten sols davant de tanta electricitat sensitiva.

- Fa molt de temps que t'observo, sempre tan a prop de la teva cantonada però sempre tan lluny, com si el destí no ens permetés de creuar una sola mirada, desitjant cada dia poder entrar en la teva bombolla especial, única. M'ha costat molt decidir-me a fer el pas, perquè jo també he viscut a l'ombra de la pluja que t'acompanya en els teus passejos nocturns, però vull ser per una vegada el sol que t'il·lumini, ni que sigui per una sola nit, que et doni escalfor i que reconstrueixi una mica la desfeta en què s'ha convertit el teu cor.

Intento de nou parlar, però estic tan sobtat, sorprès, que ni tan sols noto que la pluja ha deixat de caure. Sóc mut, una soca de fusta podrida que de cop té la sensació que les seves arrels pugnen per tornar a beure l'aigua de pluja del subsòl.

- I ara m'és igual el que pensis perquè d'aquí unes hores seré la persona més avergonyida del món per haver estat tan sincera amb tu, però prendré la teva mà i entrarem al club, escoltarem música i quan el local tanqui, sortirem al carrer i passejarem fins que la nit ens

abandoni per sempre, i quan el sol hagi sortit i assecat els carrers, direm adéu per sempre a la pluja que entolla el teu interior.

La seva mà tremola, intenta acostar-se a la meva però som com dos pols negatius repel·lint-se mútuament; ella amb la por i jo amb el síndrome d'abstinència de la felicitat que evita que em mogui, però tampoc puc evitar mirar-la als ulls i veure la veritat que les seves pupil·les destil·len.

Finalment, ho fa, no sé d'on treu la força necessària però acaba enllaçant els seus dits als meus i en aquell instant, penso per primera vegada (de moltes que vindran després) que és la persona més valenta del món. Només quan veu que jo acompanyo el seu gest, encara silenciós, encara pertorbat, diu:

- Ja no plou.

Té raó. No somric, però mentre m'endinso en el ritme de jazz que surt per la porta oberta del club, recullo els pedaços de cor i els guardo per si de cas haig de demanar permís d'arquitecte per rehabilitar la façana de la meva vida.

Penso sense poder-ho evitar en les sabates de l'aparador. Estic segur que a l'endemà, algú entrarà sense saber massa perquè i les comprarà, i també per elles deixarà de ploure.

Llavors sí, per primera vegada en dos anys, somric, i estic segur de voler obrir la meva bombolla especial i única a aquella desconeguda, i esperar a veure què passa.

La porta es tanca darrere nostre, deixant el carrer buit.

En algun lloc, un gat creua el llindar d'un semàfor en àmbar i desapareix, confonent-se fins esborrar-se de la quietud del carrer com una gota més de pluja.

La meva pluja.

Albert Torras